

Kondor Katalin: Békességóhajtás

2023 április 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A jelenet több volt, mint megható...

„Szállj le felséges palotád egéb?l / Béke! Mennyeknek koronás leánya! / Szállj le s Európánk mezején jelenj meg / Már valahára!”

A fenti sorokat 1801-ben vetette papírra Virág Benedek költ?, Békesség-óhajtás cím? versében. Jóval kés?bb pedig Kodály Zoltán zenésítette meg. Az egyre reménytelenebbé váló orosz–ukrán háború zajában alig-alig hallatszanak a békességre vágyók hangjai. Ha a Nyugat végtelenül álságos, ám harácsolni mindig kész er?i (akik a Majdant és annak következményeit, magyarán az Egyesült Államok által Ukrajnát még békeid?ben megszállók terveit végrehajtják) naponta jelentik ki, élükön Ukrajna els? emberével, hogy még több fegyvert, még több katonát, még több pénzt akarnak Ukrajnának, viszont párbeszédet még véletlenül sem óhajtanak a feneked?k, akkor ez egyben azt is jelenti, hogy hiába áhítjuk mi a békességet. Mi több, immár az a fenyegetés is „megérkezett”, hogy akár egy atomháborúig is elfajulhat a helyzet. Háborúkról, azok kirobbantásának szándékáról persze a roppant demokratikus világban nem rendeznek népszavazásokat, nyilván mert jól tudják, amíg normális egy ember, addig nem akarhat fegyveres konfliktust, így nem is óhajt háborút. Vagy ha akar, akkor menjen önkéntesnek egy olyan ország hadseregébe, amelynek tagjaként harcolhat, de nem a hazája küldötteként. Így aztán – lehet ezt tagadni, de felesleges – tökéletesen ki vagyunk szolgáltatva a sorsnak, pontosabban a háborús hiénák terveinek, akik immár az atomháború lehet?ségét is „belengetik”. Mindemellett azt is látni kell, hogy mi, békepártiak hiába tiltakozunk, er?tlenek vagyunk. Részben azért, mert valahogyan elt?nt a bátorság az emberekb?l. Egyrészt mert hagyják félrevezetni magukat, másrészt meg azért, mert világosan látszik, hogy egyel?re semmit sem érünk vele. Füttyülnek ránk. Egyel?re a hiénák markában vagyunk, az összeesküv?k markában, s keser?en kell tapasztalnunk, hogy persze összeesküvés-elmélet és -gyakorlat nem létezik, csak éppen megvalósul. S azt is tapasztalnunk kell, hogy szolgává tettek bennünket. Nagyhatalmak s azok kritikátlan híveinek szolgálóivá.

Mindez korántsem most, ezzel a háborúval kezd?dött. Nem évszázadokat szándékozom visszamenni az id?ben ezúttal. Ugyanis nagyjából húsz esztendővel ezel?tt történt, hogy az Egyesült Államok magyar békefenntartókat kért az akkori kormánytól, magyarán az Irak elleni háborúban való részvételünket óhajtotta, ha jól emlékszünk, azzal az indokkal, hogy Irakban az egész világot veszélyeztet?, tömegpusztító fegyverek vannak. Mint emlékezetes, ezeket a fegyvereket sokan keresték, de végül senki sem találta meg. Irakot viszont megszállták, s akkoriban naponta szembesülhettünk azzal, hogy az Egyesült Államok teljes mértékben rátelepedett az iszlám államra, és másokkal akarta a békét fenntartani. Például velünk. Így ismerkedhettünk meg a békefenntartó elnevezés? foglalkozással.

Neves politológusoktól azt is megtanulhattuk az elmúlt évtizedekben, s?t évszázadokban, hogy a világtörténelemben minden birodalom elérkezik arra a pontra, amikor túlterjeszkedik. Húsz esztendővel ezel?tt bizonyos Emmanuel Todd, hírneves francia történész mondta ezt, hozzátéve, szerinte az Egyesült Államok most – tehát húsz évvel ezel?tt – érkezett el erre a pontra. Hittük is, meg nem is, amiket fejtegetett. S mit tesz a nem létező véletlen, a minap kezembe akadt néhai Lovas István egyik írása, amely különösen rímel Todd megállapítására. Idézem: „Nincs messze az az id?, amikor Amerika választói megkérdezik: mit keresünk mi a Perzsa-öbölben, Arábiában, a Fülöp-szigeteken, a németországi Rammsteinben, a Kaposvár melletti Taszáron, az Indiai-óceánban fekv?, parányi Diego Garcia-szigeten, Afrikában, Latin-Amerikában és a Déli-sarkon, s miért költünk el dollár százmilliárdokat, amikor amerikaiak millióinak még egészségbiztosításuk sincs, és ugyanakkor velünk szemben sorakozik fel Európa, Oroszország, Kína, a muzulmán világ, egész kontinensek népei. Ez a pillanat talán nincs is oly messze. De a számlák rendezésének órája akár korábban is eljöhethet. (...) A békeharcról, az óriásbombák hullása feletti örömr?l érdemesebb lenne áttérni a valódi békét kívánó választók óhajára és a nemzeti érdekre.”

Nos, különös volt egy éppen húsz esztendővel ezel?tt írt cikkre hivatkozni, abból idézni, már csak azért is, mert furcsa érzés visszamenni a történelembé, akár csak húsz esztendővel is. Kivált akkor, amikor azt állapíthatjuk meg, hogy a számlák rendezésének órája semmilyen nyomasztó üggyel kapcsolatban sem jött el, miképpen a tanulságok levonása sem sikerült. Nem sikerült a húsz évvel ezel?tti iraki háború esetében sem persze, s most, a proxyháború fájdalmas tapasztalataként is legfeljebb csak annyit állapíthatunk meg, hogy a történelem ismétli önmagát, s ma is füttyülnek a valódi békét kívánó választók óhajára és a nemzeti érdekre. Ezt már sokszor tapasztalhattuk, no meg azt is, hogy a világ urait nemigen érdeklik a tanulságok. S most itt állunk, mi, magyar békességóhajtók, valljuk be, teljes bizonytalanságban. Hiszen már az atomtámadás valószínűségét is „belengetik”, s ki tudja, holnap mi lesz a riogatás tárgya?

Nemrégiben itt, a Magyar Hírlapban a vadludokról írtam, mert kezembe akadt egy tudományos cikk, amely a vadlibák viselkedéséről szólt. Arról, hogy vándorrepülésük alkalmával hogyan segítik egymást a kitűzött cél elérésében. Nos, nem idézem újra, de elképesztően önfeláldozó módon és bölcsen, egymást minden helyzetben segítve. Nagy sikert arattam a tudományos cikk idézésével, mert oly gyönyörűen írta le a vadludak összetartását, ami sokakat meghatott. A vadlibák tényleg lenyűgözőek. Összetartanak, segítik egymást, a bajban nem hagyják magukra társaikat, és így tovább. Nos, a cikk elolvasása után kissé megbillent bennem az emberek felsőbbrendűségébe vetett hitem, oly nagy szellemi-lelki emelkedettségről tettek tanúbizonyságot ezek a vándormadarak. Aztán megint csak a nem létező véletlen hozta elém a közép-afrikai csimpánztörzsek életének egy különös történetét. A róluk szóló filmben két majomcsoport háborújáról esett szó. Az egyik majomközösségben ugyanis megfogyatkoztak a nőstények, s ezért a fajfenntartás kötelessége harcba szólította a két társaságot. Raboltak is néhány „majomhölgyet” maguknak a szükségben szenvedők, ám ezt a másik csapat nem tűrhette, elkezdődött tehát egy törzsi háború, további majomhölgyrablás szándékával. Nem sok idő telt el. A felek ugyanis a két szomszédos birodalom határán találkozót szerveztek. Ez meg is történt. Hogy mit makogtak egymásnak, azt nem tudhattam megfejtetni. Mindenesetre a „tárgyalás” végén egymással szemben állva az történt, amit álomban sem tudtam volna elképzelni. A felek valamennyien megölelték egymást. Majd mindkét csoport visszavonult saját határai mögé. A jelenet több volt, mint megható. Ha nem látom, nem hiszem el. Azóta sem tudom, mit gondoljak ezután az emberi faj felsőbbrendűségéről.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló